

δδους ἐσπαρμένας ἀπὸ ἀνθρώπινα πτώματα· καθότι ἔνθα τὸ αἷμα ἐχύθη, ἐγειρέται ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ διαβατῶν κενοτάφιον ἐκ τοῦ προχείρου, καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ σωρὸς τῶν λίθων, ὃν κατ' ἀποστάσεις διακρίνει τις παντοῦ καὶ ἐκ τῆς διευθύνσεως, ἣν ἔχει, ἐννοεῖ ἂν Χριστιανοῦ ἢ Ὁθωμανοῦ ἐστίν, ἐκ δὲ τῶν διηγύσεων τοῦ συνοδευόντος ἀγιογιάτου μανθάνει πολλάκις τὰ τῆς διαδραματισθείσης σκηνῆς.

Κατὰ τὴν ἐνδομασίαν διαφέρουσιν οὔτοι ἐπίσης τῆς Ἐπάνω Σκάλας, καθότι πάντες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, φοροῦσι τὴν φουστάνον ἐλλαν καὶ τὴν φλοκάταν, ἐνῶ οἱ ἑλληνόφωνοι ἔχουσι τὰ βαρέασι γούνια καὶ σπανίως κάτωθεν τούτων καὶ τὴν φουστανέλλαν, ὀλιγόπτυχον ὄμως.

Τὸ περίεργόν ἐστίν ὅτι εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ τὰς διασκέδασεις οἱ ἄνδρες τραγωδοῦσι πάντοτε τὰ ἑλληνικὰ δημῶδη ἄσματα, ἅτινά εἰσι πλεῖστα καὶ ἐξ ὧν δύναται τις νὰ καταρτίσῃ πλουσίαν ἀνεκδοτον συλλογὴν· δυστυχῶς ὄμως οἱ πανταχοῦ τῆς ἐπαρχίας διδάσκαλοι δὲν ἐκτιμῶσιν ἐπαρκῶς τὴν ἀξίαν τῶν πολυτίμων τούτων μνημείων.

Οἱ ἑλληνόφωνοι τῆς Ἐπάνω Σκάλας ἐπιδίδονται κυρίως εἰς τὴν κτηνοτροφίαν καὶ τὴν κατεργασίαν τῶν ἐρίων· ἐκάστη οἰκία ἔχει τὸ ὑφαντήριόν της, ἡ δὲ οἰκοδέσποινα κατ' ἔτος κατασκευάζει τὰ τῆς οἰκίας χρήσιμα ἐνδύματα, ὡς καὶ ἐκεῖνα, ἅτινα πωλεῖ μετὰ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς, κατεργασμένη εἰς τὴν ἀγορὰν Παραμυθίας κατὰ τὴν πανηγυριν Ἀμπεθον, ἢ καὶ κατὰ τὰς ἐβδομαδιαίας ἀγοράς.

Οὔτοι διετήρησαν ἴγνη καταφανῆ ἐν τε τῇ μορφῇ καὶ τῇ ὁμιλίᾳ τῆς ἐπιδράσεως τῶν Σλαβικῶν φύλων. ἅτινα κατέκλυσάν ποτε τὴν χώραν ταύτην, εἰς ἣν ἄφησαν καὶ πλεῖστα ὀνόματα τῶν χωρίων, ὡς Πάποθον, Γρανίτσα, Λαμπανίτσα, Λιθίγιτα, Γρίμποθον κτλ.

Ἄλλὰ καὶ πλεῖσται λέξεις ἑλληνικαὶ ἀρχαῖαι, μὴ σωζόμεναι ἀλλοχού, διασώζονται ἐνταῦθα, οὕτω γὰρ ἔγα, γενικῶς λέγουσι τὴν αἶγα (γίδα), διχάλα ξίλον εἰς δύο διηρημένον κτλ. τὰ δὲ δημῶδη ἄσματα εἰσι πολλὰ καὶ ποικίλα, ταῦτα δ' ἀκούει τις, ἀδόμενα καὶ γυναικῶν ἐν τοῖς χοροῖς μάλιστα, οὓς μετὰ τῶν ἀνδρῶν συγκροτοῦσιν εἰς κύκλον πολυανθρωπόταν ἐν γάμοις καὶ πανηγύρεσιν.

Ἐντύπωσιν ἐνεποίησέ μοι πάντοτε ἐν τοῖς γάμοις καὶ ἡ σημαία, ἥτις κυματίζει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ, μέχρις οὗ λήξῃ ὁ γάμος καὶ ἀπέλθωσιν ἅπαντες οἱ προσκεκλημένοι. Αὕτη φέρει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπὶ λευκοῦ πεδίου τετραγώνου ἐρυθροῦν σταυρὸν μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς I. X. NIKA, ἢ τὸν καθαλάρην Ἁγίου Γεωργίου. Ὅποτεν μεταβαίνωσι πρὸς παραλαβὴν τῆς νύμφης, ἡ σημαία προπορεύεται κρατούμενη ὑπὸ ρωμαλέου νέου, ἅμα δὲ φθάσωσιν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐμπήγνυται πον ἐν τῇ αὐλῇ ἐν μέσῳ τυφεκοβολισμῶν, ἵνα ἀνασπασθῇ πάλιν ὁμοίως ἐν τῇ ἐπιστροφῇ καὶ κυματίζει ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ γαμβροῦ, ἥτις οὕτω πασίγνωστος καθίσταται.

Μεταβαίνει καὶ ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης μετὰ τῶν ἄλλων συμπεθερών, ἵσταται δὲ πάντοτε ὄρθιος μετὰ δύο ἄλλων ὀμηλικῶν τοῦ πανόπλων, τῶν ἀδελοποϊτῶν, καὶ δὲν συμμετέχει τῆς γενικῆς εὐθυμίας ἐξ αἰδοῦς.

Ὅταν πλησιάσῃ ἡ νύμφη, ἡ θύρα ἡ ἐσωτερικὴ τῆς οἰκίας τοῦ γαμβροῦ δαφνοστολίζεται, αὕτη δὲ, ἵνα ἔμβη, ὀφείλει νὰ δικασκοπίσῃ διὰ τῆς χειρὸς της τὰς δάφνας τῆςδε κάκεισε καὶ πράττει τοῦτο μετὰ τόλμης, εἶτα ρίπτει κσουλόραν ἐπὶ τῆς στέγης τῆς χαμηλῆς πάντοτε οἰκίας καὶ χρεῖε εἰς τρία μέρη τὴν θύραν διὰ μέλιτος, ὅπερ τῇ προσφέρεται ὑπὸ τῆς πενθερᾶς, καὶ τέλος ὀδηγεῖται ἐντὸς ὑπὸ τοῦ διελθόντος πρῶτον τὸν οὐδὸν γαμβροῦ.

Ἄλλὰ τὴν σημασίαν καὶ εἰς ἄλλην περίστασιν εἶδον νὰ μεταχειρίζονται. Μεταφέρτε εἰς τὴν ἐσχάτην του κατοικίαν νεανίας ἀνδρείος καὶ μελιγίος, πρὶν προφθάσῃ νὰ συζευθῇ μετὰ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ καὶ προπορεύετο τῆς ἐπικηδείου πομπῆς ἢ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου σημαία, ἥτις θὰ προπορεύετο τῆς χαμηλίου συνοδείας, ἐὰν ὁ θάνατος δὲν παρένεβαινε καὶ οὕτω νυμφίον πάλιν τὸν ἐκάλυψε τὸν ψυχρὸν χῶμα.

Πόσον ἀγνὸν καὶ λεπτὸν τὸ αἶσθημα τοῦτο τῶν ἑλληνοφώνων κατοίκων τοῦ τμήματος Παραμυθίας!

Ἐν Παραμυθίᾳ.

Δ. Α. Η.

ΠΟΘΟΣ.

Θέλω πτήσεις αἰθερίας
εἰς τὸ πνεῦμά μου νὰ δώσω,
θέλω χώρας οὐρανιας
νὰ πετάσω, ν' ἀσπασθῶ
ὅπου με ὠθεῖ ὁ ἔρως
τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ τελείου
κ' εἰς τὰ φῶτα τοῦ αἰθέρος
τ' ἀργυρᾶ νὰ ἐμπνευσθῶ.

Θέλω τοῦ γιγνίου κόσμου
τὴν ἀχλὺν νὰ διαλύσω
καὶ ἡ πτέρυξ τοῦ νοός μου
πρὸς τὰ ὕψη ν' ἀνοιχθῇ·
πρὸς ἐκτάσεις, θέλω, νέας
νὰ μ' ὠθίῃ ἡ φαντασία
καὶ ὁ φάρος τῆς ιδέας
ἐμπροσθέν μου ν' ἀναφθῇ.

Εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος
θείας ἡδονὰς ν' ἀντλήσω
κ' ἐσραεὶ νὰ παρατιθῶ
τὴν προμήτορά μας γῆν.
ὦ! . . . ποθῶ τὸ ἰδεῶδες
καὶ τὸ ἄπειρον νὰ φθάσω
κ' εἰς τὸν Πλάστῃν νὰ πετάσω,
τῆς ιδέας τὴν πηγὴν.

Κ. Α. Η.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἀμερικανικὴ ἰδιοτροπία. — Αἱ Ἀμερικανίδες τοῦ Πιτσβούργου ἐπιχειροῦσι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην σταυροφορίαν ἐναντίον τῆς ὑπερβολικῆς ἔξσεως τῶν Ἀμερικανῶν τοῦ «πτύειν κατὰ γῆς», ἰσχυρίζομεναι (μετὰ τινοσ δικαίους) ὅτι ἡ συνήθεια εἶναι ὄλιος ἀνάμοστος καὶ ὅτι καὶ ὑπὸ ὑγειονομικῆν ἔποψιν πολλὰ περιττωμύζειν τὰ ἀκατάλληλα.

Ἐπιρροὴ τοῦ φωτός ἐπὶ τοῦ μέλιτος. — Ἀγρότης τῆς Γιρόνδης ἀφηγεῖται σπουδαῖον πείραμα περὶ τῆς ἐπιρροῆς, ἣν ἐξασκεῖ τὸ ἰόχρουν φῶς ἐπὶ τῆς ποιότητος τοῦ μέλιτος καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν μελισσῶν. Πρὸ πολλοῦ δ' ἤδη ὁ ἀμερικανὸς Πλέζαντον ὑπέδειξε τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τοῦ φωτός τούτου ἐπὶ τοῦ κλήματος καὶ τῆς σταφίδος· ἀλλ' ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἐφευρέσεως ταύτης δὲν ἐπεκυρώθη εἰσέτι.

Νέα ὑποδήματα. — Τὰ σχοινόπλεκτα ὑποδήματα μεγάλως ἐκτι-